

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **A. C.,**
nar. ,
státní příslušnost Moldavská republika,

zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2023, č. j. CPR-1459-5/ČJ-2023-930310-V243,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, č. j. KRPA-296456-26/ČJ-2022-000022-SV ze dne 9. 12. 2022, které bylo potvrzeno a kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 2 roky.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

Počátek této doby byl stanoven od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování. Současně podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena doba k vycestování do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce uvádí, že skutečnost, že byl propuštěn ze záchytné stanice, nevypovídá nic o jeho střízlivosti v době konání prvotního výsledku, a to s ohledem na objektivní rozpad alkoholu v krvi a předpokládané ovlivnění v době úkonu správního řízení, kdy z těchto důvodů bylo řízení původně vráceno zpět do nalézací fáze, kde však správní orgán předmětný úkon neopakoval a vystačil si toliko s vyjádřením žalobce stran toho, že se při prvotním úkonu cítil fit, což je ovšem ryze subjektivní názor, který kontrastuje s objektivní opilostí žalobce. V tomto kontextu nebyla pořízena úplná výpověď žalobce, která by byla procesně použitelná, došlo k porušení ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Dále žalobce namítá porušení téhož ustanovení zákona, a to v rovině nevyšetření jeho rodinných vazeb s dopadem k úvaze dle § 174a zákona. Správní orgán je povinen vyšetřit skutečnosti jemu známé, přičemž pokud mu je prezentována rodinná vazba mající dopad do posouzení přiměřenosti rozhodnutí dle § 174a zákona, nemůže ji odbýt toliko tím, že se účastníka dotáže, zdali si přeje ustanovit družku vedlejším účastníkem řízení. Předmětné řízení není řízením o žádosti a dopadá tak na něj § 27 odst. 1 písm. b) správního řádu, podle kterého jsou účastníky řízení všechny osoby, kterým má rozhodnutí založit, změnit nebo zrušit právo. Družka žalobce je právě takovou osobou, které se meritorní rozhodnutí správního orgánu přímo týká, a to bez ohledu na postoj samotného účastníka. Postavení vedlejšího účastníka řízení vyplývá z objektivní skutečnosti. Nepřeje-li si účastník, aby jeho partnerka v řízení figurovala, tak ji není povinen uvádět, pokud ji však uvede, je správní orgán povinen tuto skutečnost prošetřit, což správní orgán neučinil.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
5. Dle úředního záznamu ze dne 11. 9. 2022 proběhla téhož dne pobytová kontrola žalobce. Následně bylo z jeho cestovního dokladu zjištěno, že žalobce naposledy přicestoval do EU dne 19. 6. 2019 přes Rumunsko. Nebylo zjištěno žádné pobytové oprávnění žalobce. V průběhu úkonů žalobce jevil známky ovlivnění alkoholem, proto byla provedena orientační dechová zkouška s výsledkem 2,86 promile. Následně byl žalobce z důvodu nezpůsobilosti k právním úkonům eskortován na protialkoholní záchytnou stanici Bulovka.
6. Dne 12. 9. 2022 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců.
7. Při výsledku dne 12. 9. 2022 žalobce sdělil, že je zdravý, cítí se dobře. Je si vědom svého neoprávněného pobytu, zná svou situaci. Ví, že bude muset vycestovat. Naposledy přicestoval do schengenského prostoru dne 19. 6. 2019, do ČR přijel tentýž den a od té doby zde je nepřetržitě. Přijel z prací, pracoval na různých stavbách jako brigádník. Nemá povolení k pobytu ani zaměstnání. Totéž nemá ani v EU. O žádné takové povolení ani nikdy nežádal. V ČR nemá žádné stálé ubytování, nikde se nehlásil. Bydlí po ubytovnách, nikde není kontaktní. Měl v úmyslu jet domů příští měsíc. Ví, že překročil pobytové možnosti a je zde neoprávněně. Nevycestoval, protože chtěl dále vydělávat peníze. Situaci neřešil. Peníze na vycestování má, je schopen si je obstarat. Vycestuje dobrovolně. Je svobodný a bezdětný. V Moldávii žijí jeho rodiče, se kterými bydlel v rodinném domě. Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

Naposledy tam byl před odjezdem. V EU má sestru, která se vdala do Itálie. Naposledy ji viděl před 5 lety. Má se kam vrátit. Je schopen se o sebe postarat. S ničím se neléčí. Nemá v EU žádné jiné vazby kromě zmíněné sestry. Ve vycestování mu nic nebrání, nic mu v Moldávii nehrozí. Chce vycestovat za rodinou.

8. Rozhodnutím ze dne 12. 9. 2022, č. j. KRPA-296456-15/ČJ-2022-000022-SV, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění spolu se zákazem vstupu na území členských států EU v délce dva roky. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž uvedl, že rozhodnutí považuje za nezákonné, neboť výslech s ním byl proveden hned následující den poté, co mu byla zjištěna přítomnost alkoholu v krvi s hodnotou 2,86 promile. Výpověď byla dle žalobce zkreslená a neodpovídala skutečnému stavu věci. Žalobce opomněl uvést svou vazbu v ČR – sdílení společné domácnosti se snoubenkou, kterou rovněž žádal přibrat jako vedlejšího účastníka řízení. Rozhodnutím ze dne 26. 10. 2022, č. j. CPR-33391-3/ČJ-2022-930310-V243, bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena zpět prvostupňovému orgánu. Důvodem rušení bylo, že žalovaný konstatoval, že žalobce v průběhu odvolacího řízení uvedl jako novou skutečnost fakt, že v ČR má sdílet společnou domácnost se svou snoubenkou. Žalovaný poukázal na to, že v odvolacím řízení jsou účastníci oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu odvolacího řízení až do vydání rozhodnutí, proto shledal jako nutné, aby se správní orgán I. st. nově tvrzenou vazbou zabýval. Dále uvedl, že na základě zjištěné vazby bude třeba posoudit nutnost účastenství přítelkyně.
9. Dne 23. 11. 2022 se uskutečnil další výslech žalobce. Při tom uvedl, že je zdravý a cítí se dobře. Žalobce byl dotázán, z jakého důvodu až v odvolání uvedl, že nebyl 12. 9. 2022 schopen výslechu, když v době provádění výslechu sdělil, že je zdravý a výslechu schopen. K tomu sdělil, že v době konání prvního výslechu byl již zadržen celý den po požití alkoholu, již se necítil opilý, cítil se dobře. Neví, proč do odvolání advokát uvedl, že byl při výslechu opilý a nemohl pravdivě vypovídat, není to pravda. Byl zcela v pořádku. Ke své nově tvrzené vazbě (partnerce) sdělil, že původně nechtěl, aby byla do řízení zapojena, proto ji neuvedl. Nejedná se o snoubenku, jedná se o přítelkyni. Je z Ukrajiny a společně jsou spolu v ČR dva roky a bydlí spolu. Na adrese pobytu je však registrována pouze partnerka. Žalobce není nikde registrován. V případě, že bude muset vycestovat, se s přítelkyní rozejde. Přítelkyně je s tímto srozuměna. Pro oba by to byl zásah do soukromého života. Nechce, aby byla partnerka přibírána jako účastnice řízení. Je si plně vědom svého protiprávního jednání a s ním spojených důsledků. Bylo mu to zcela jasné již při prvním výslechu. Nechce ale být vyhoštěn, v domovském státě je obtížné sehnat práci. Zde pracuje brigádně bez povolení. Dále zopakoval, že do schengenského prostoru vstoupil naposledy dne 19. 6. 2019 v Maďarsku, tentýž den přijel do ČR, kde je od té doby nepřetržitě. Přijel za prací, pracoval brigádně na stavbách bez povolení. Nemá zde stálé ubytování, nikde pobyt nehlásil, nikdy nežádal o žádné povolení k zaměstnání. Měl v plánu vycestovat po Novém roce, potřebuje si vyřídit nový cestovní doklad, poté se chtěl vrátit zpět. Ví, že zde je neoprávněně. Nevycestoval, protože chtěl ještě vydělat další peníze. Situaci neřešil. Má peníze na vycestování, ale chce zde zůstat. Je svobodný a bezdětný, v Moldávii má rodinu, se kterou bydlel. Sestra se vdala do Itálie. Může se vrátit, není mu známa žádná překážka.
10. Následně bylo žalobci rozhodnutím ze dne 9. 12. 2022, č. j. KRPA-296456-26/ČJ-2022-000022-SV, uloženo správní vyhoštění se zákazem vstupu na území členských států EU v délce dva roky.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

11. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce opět odvolal s tím, že první provedený výslech označil za nepoužitelný z důvodu ovlivnění alkoholem. Žalobce má za to, že jej v dané době nebylo možné považovat za střízlivého, přestože toto tvrdil při druhém výslechu. Úkon měl být od počátku opakován. Dle žalobce je správní orgán povinen vyšetřit známé skutečnosti. Pokud je mu prezentována rodinná vazba ve vztahu k § 174a zákona, nemůže ji odbýt toliko dotazem na žalobce, zda si přeje, aby byla družka vedlejším účastníkem řízení.
12. Napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí bylo potvrzeno.
13. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
14. Soud při svém rozhodování vyšel z uvedených právních předpisů:
15. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
16. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
17. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
18. Dle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.*
19. V dané věci je nesporné vymezení délky neoprávněného pobytu žalobce na území ČR, která byla správními orgány stanovena od 17. 9. 2019 do 11. 9. 2022. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul, že žalobce uvedl, že na území schengenského prostoru, jakož i ČR vstoupil naposledy dne 19. 6. 2019, od kterého zde nepřetržitě pobýval. Tvrzené datum vstupu odpovídá vstupnímu razítku z cestovního dokladu. Pobytové možnosti žalobce následně vyčerpal a od 17. 9. 2019 na území pobýval neoprávněně až do provedení pobytové kontroly 11. 9. 2022.
20. K tomu soud uvádí, žalobce se nesporně v uvedeném termínu na území ČR nacházel neoprávněně, čímž naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

pobytu cizinců. Správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud bylo žalobci uloženo správní vyhoštění. Neoprávněný pobyt trval přibližně dva roky, což rozhodně nelze považovat za dobu jakkoli krátkou, přičemž nelze odhlédnout ani od toho, že neoprávněný pobyt byl zjištěn nikoli přičiněním žalobce, ale pobytovou kontrolou.

21. Je na uvážení správního orgánu, jak dlouho dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016 - 41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závise-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002 - 46).“* V daném případě bylo možné uložit žalobci podle zákona zákaz vstupu na území členských států EU v délce až 5 let, žalobci bylo uloženo správní vyhoštění se zákazem vstupu na dva roky. Správními orgány byly řádně zohledněny skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce.
22. Co se týče přiměřenosti uloženého správního vyhoštění, uložená doba zákazu pobytu na 2 roky odpovídá době neoprávněného pobytu žalobce na území ČR, proto ji soud nepovažuje za nepřiměřeně přísnou, ba naopak za opatření mírné ve prospěch žalobce.
23. Žalobce v žalobě předně namítl, že správní orgán neopakoval výslech žalobce a vystačil si toliko s jeho vyjádřením prezentovaným při druhém výslechu, že se při prvotním úkonu cítil fit, což je ovšem ryze subjektivní názor, který kontrastuje s objektivní opilostí žalobce. V tomto kontextu nebyla pořízena úplná výpověď žalobce, která by byla procesně použitelná, došlo k porušení ustanovení § 3 správního řádu.
24. Dle žalovaného jde o neopodstatněnou námitku, kdy tvrzení právního zástupce jsou uváděna účelově. Žalovaný poukázal na to, že žalobce při výslechu dne 12. 9. 2022 se vyslovil tak, že se po zdravotní stránce cítí v pořádku, není pod vlivem alkoholu ani jiných omamných látek. Odpovídal logicky a konkrétně. Po sepsání a přečtení protokolu dle žalovaného žalobce uvedl, že všemu rozuměl a nežádal doplnění. Dále žalovaný uvedl, že při výslechu dne 23. 11. 2022 žalobce sdělil, že se v době prvního výslechu necítil opilý a byl zcela v pořádku, neví, proč právní zástupce do odvolání uvedl, že byl opilý a nemohl pravdivě vypovídat, není to pravda. Žalovaný uvedl, že žalobcovy odpovědi při obou výsleších se neodchylují, naopak uváděl shodné odpovědi. Pouze doplnil tvrzení ohledně přítelkyně.
25. K této námitce soud předně poznamenává, že tvrzení žalobce a jeho právního zástupce se v několika bodech opakovaně vzájemně mýjí, kdy žalobcem tvrzené skutečnosti jsou následně v dalším podání prezentována odlišně, čímž jsou dřívější tvrzení samotného žalobce následně (právním zástupcem) relativizována. Toto se týká jednak tvrzení ohledně střízlivosti žalobce při prvním výslechu a náhledu na možnost jeho provedení a dále názoru na to, zda měla být jako vedlejší účastník řízení ustanovena přítelkyně žalobce, respektive, zda tuto vůbec chtěl žalobce uvádět jako soukromou (rodinnou) vazbu.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

26. Co se týče námitky ohledně možnosti provedení výsledku již dne 12. 9. 2022 ve vztahu k tomu, že žalobce měl předchozí den požit alkohol, kdy se žalobce současně nyní v žalobě domnívá, že nový výslech nebyl proveden adekvátně a úkon měl být opakován, pak soud předně uvádí, že sám žalobce vyjádřil při druhém výsledku údiv nad tím, z jakého důvodu uvedl právní zástupce do odvolání, že v době prvního výsledku se neměl cítit schopen výsledku, když sám má za to, že výsledku schopen byl, jak také opakovaně potvrdil s tím, že první výslech byl proveden po uplynutí jednoho dne od dne, kdy požil alkohol. Z tohoto tvrzení žalobce uvedeného při druhém výsledku je tedy evidentní, že žalobce sám byl přesvědčen o tom, že již v době prvního výsledku poskytl odpovídající výpověď, jejíž relevanci fakt, že den předtím požil alkohol, nijak neovlivnil. Namítá-li žalobce v žalobě, že se neměl správní orgán spokojit s vyjádřením žalobce, že byl způsobilý při prvním výsledku, neboť se jednalo o toliko subjektivní názor, soud uvádí, že z tvrzení žalobce při druhém výsledku nikterak nevyplývá, že by sám měl zájem relevanci svého prvního výsledku nadále jakkoli zpochybňovat. Naopak výslovně potvrdil, že tehdy byl výsledku schopen. Z tvrzení uváděných při druhém výsledku nelze dovodit, že by žalobce sám měl v úmyslu svůj první výslech jakkoli snižovat, jak činí až nyní v žalobě.
27. K související námitce, že úkon měl být opakován, soud předně uvádí, že z protokolu o prvním výsledku žalobce plyne, že žalobce již při tomto výsledku uváděl relevantní odpovědi, vyjádřil se ke všem dotazům a jeho odpovědi byly adekvátní i k dalším zjištěním (tvrzené datum vstupu ve vztahu ke vstupnímu razítku). Žalobce jak při prvním, tak i druhém výsledku opakovaně potvrdil, že je zdrav a výsledku schopen. I přesto, že byl s žalobcem proveden relevantní první výslech, byl žalobce i při druhém výsledku dotazován nejen na nově tvrzenou vazbu – přítelkyni či schopnost provedení výsledku, ale rovněž na další skutečnosti, přičemž mu byly rovněž kladeny obdobné otázky jako při výsledku prvním. V tomto ohledu tak naopak lze konstatovat, že namítaný úkon (výslech) opakován byl, kdy odpovědi žalobce na jednotlivé dotazy byly až na drobné nuance obdobné či zcela shodné. Žalobce při druhém výsledku poskytl obdobnou výpověď ohledně relevantních skutečností, na které byl správním orgánem tážán. Otázky mu byly kladeny znovu jako při prvním výsledku, byť nikoli doslovně zcela stejné. Také výpověď žalobce obsahovala obdobná tvrzení s pouze nepatrnými odlišnostmi, když například poprvé uvedl, že měl v úmyslu vycestovat příští měsíc (tj. v říjnu 2022) a při druhém výsledku zmínil, že chce vycestovat po Novém roce, aby si mohl vyřídit nový cestovní doklad. Takové odlišnosti však nemohou na podstatě tvrzení nic změnit.
28. Důvodem pro zrušení prvního prvostupňového rozhodnutí bylo, že žalobce nově v odvolání zmínil, že má v ČR snoubenku (kterou později označil při výsledku za přítelkyni), se kterou má rovněž sdílet společnou domácnost, kdy tuto skutečnost uvedl ještě před vydáním rozhodnutí v odvolacím řízení a bylo nutné ji posoudit jako ve vztahu k § 174a zákona o pobytu cizinců.
29. Nynější žalobní námitka žalobce ohledně nedostatečného posouzení jím zmíněné vazby, je relevantní ve dvou rovinách, kdy žalobce napadá jednak nedostatečné zohlednění této vazby jako takové z hlediska zmíněného ustanovení zákona o pobytu cizinců a dále má za to, že žalovaný neadekvátně vyhodnotil, zda měla být přítelkyně ustanovena jako vedlejší účastník řízení.
30. K námitce nedostatečného zohlednění vazby v podobě partnerského vztahu ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců soud úvodem poznamenává, že žalobce tuto vazbu uvedl poprvé až v prvním v odvolání, přičemž nutnost posouzení této skutečnosti blíže založila Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

důvod pro zrušení rozhodnutí. V rámci druhého výsledku žalobce poněkud nekonzistentně se svým požadavkem v prvním odvolání vysvětlil, že k neuvedení jeho soukromé či rodinné vazby v podobě partnerského vztahu s přítelkyní při prvním výsledku se rozhodl nikoli proto, že by toto opomenul v důsledku, že by byl ještě pod vlivem alkoholu, jak bylo uvedeno v odvolání, nýbrž se jednalo o záměr, kdy žalobce sdělil, že původně nechtěl, aby byla partnerka jakkoli zapojena do řízení. Žalobce při druhém výsledku rovněž výslovně doplnil, že si stejně jako při prvním výsledku nepřeje, aby byla jeho přítelkyně přibrána jako účastnice řízení. Toto tvrzení je tedy protikladné oproti požadavku žalobce vzneseného v prvním odvolání, ve kterém partnerku výslovně požadoval jako účastníka ustanovit. Ve druhém odvolání, jakož i v žalobě, žalobce vyjadřuje názor, že byla-li žalobcem v průběhu řízení tvrzena rodinná vazba mající vztah k § 174a zákona o pobytu cizinců, bylo nutné se jí zabývat a nebylo možné ji odbýt toliko dotazem na žalobce, zda si přeje, aby byla jeho partnerka účastnicí řízení.

31. Co se týče namítaného nedostatečného zhodnocení kritérií dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, konkrétně vztahu s přítelkyní, pak tuto námitku soud jako důvodnou neposoudil. Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.* Správním orgánům nelze žádná pochybení vytknout. Správní orgán I. stupně i žalovaný se zabývali posouzením skutečnosti, zda by mohlo dojít uložením správního vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do rodinného či soukromého života žalobce zcela dostatečně.
32. Správní orgán I. st. konstatoval, že žalobce je svobodný a bezdětný, žil v Moldavsku spolu se svou rodinou v rodinném domě. Nepochybně tak má v Moldávii větší rodinné zázemí než v ČR. V ČR pracoval bez povolení. Nemá zdravotní obtíže, není ani vysokého věku. Ohledně partnerského vztahu správní orgán I. st. uvedl, že přítelkyně je ukrajinské státní příslušnosti a má v ČR povolení k pobytu. Poukázal rovněž na to, že si žalobce nepřál partnerku přibrat jako účastnici řízení. Správní orgán I. st. konstatoval, že neshledal žalobcovy vazby natolik zásadní, aby odůvodňovaly žalobcovo další setrvání na území bez oprávnění k pobytu.
33. Žalovaný se se závěry správního orgánu ztotožnil. Poukázal na tvrzení žalobce ohledně jeho partnerky při druhém prováděném výsledku, kdy mu byla dána možnost se k této skutečnosti blíže vyjádřit, neboť ji nově sdělil až ve svém odvolání. Při výsledku žalobce existenci vztahu potvrdil, uvedl, že spolu s partnerkou bydlí ve společné domácnosti, nicméně registrována je na adrese pouze partnerka. Současně také uvedl, že v případě vycestování jsou oba srozuměni s tím, že se rozejdou. Dle žalovaného nejsou žalobce ani jeho přítelkyně státními občany ČR a mohou podle žalovaného svůj vztah realizovat i na jiném místě než právě v ČR. Nuceným opuštěním území je žalobce omezen ve volbě, jak naloží se vztahem k přítelkyni. S odkazem na žalobcovo sdělení ohledně možnosti rozchodu žalovaný konstatoval, že se nejedná o vazbu, kterou by vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého či rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný dále zmínil, že vycestováním

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

žalobce dojde k zásahu do jeho ekonomických poměrů žalobce, neboť ten uvedl, že nevycestoval, neboť chtěl vydělávat další peníze. Ani tento důsledek žalovaný nevyhodnotil jako relevantní nepřiměřený dopad.

34. Soud pochybení správních orgánů nenalezl a jejich posouzení považuje za adekvátní, přičemž poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2009, č. j. 5 As 101/2008 – 63, v němž uvedl následující: „O nepřiměřený zásah do rodinného života ve smyslu ustanovení § 119 a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nemusí jít např. v těch případech, kdy cizinec má část rodiny v ČR a část v zemi původu, ani v těch případech, kdy se se svou rodinou nestýká. *Nezbytným předpokladem pro to, aby správní orgán aplikaci ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vážil, je však skutečnost, že existenci rodiny bude sám vyhošťovaný cizinec tvrdit, neboť účelem předmětného ustanovení je právě ochrana jeho práva na rodinný či soukromý život. Pokud se jedná o cizince plnoletého, způsobilého k právním úkonům, jak je tomu i v posuzovaném případě, je pouze na něm, aby se ochrany práva na rodinný život domáhal.*“ Tvrzený partnerský vztah byl oběma správními orgány zohledněn, avšak nebyl shledán nepřiměřený dopad. Vycestováním žalobce nesporně bude jeho život ovlivněn a k jistému zásahu dojde, tento však nelze označit vzhledem k dalším okolnostem případu rozhodně za nikterak nepřiměřený. Žalobce sdělil, že s přítelkyní jsou oba v ČR dva roky, blíže neupřesnil délku trvání samotného vztahu. Uvedl pouze, že spolu s partnerkou sdílí společnou domácnost. Žalobce rovněž potvrdil, že si byl vědom svých pobytových možností na území ČR, které vědomě překročil, a to o přibližně dva roky, jak bylo výše popsáno. Pokud tedy věděl, že jeho pobytové možnosti jsou limitovány a přesto na území ČR navázal partnerský vztah, pak musel být žalobce rovněž obeznámen s tím, že v případě nuceného vycestování bude muset vzniklou situaci řešit. Žalobce správnímu orgánu nesdělil jakékoli významné skutečnosti týkající se jeho partnerského vztahu, které by indikovaly jakoukoli výjimečnost, tím méně nepřiměřenost (zdravotní stav, věk, péče o další osoby apod.) Jak dále podotkl žalovaný, jsou oba partneři cizinci, a tedy mohou svůj vztah realizovat i mimo ČR. Co se týče samotného vztahu a jeho vážnosti, pak je z vysvětlení žalobce také evidentní, že byli s přítelkyní oba s nastalou situací vyrovnání, když žalobce výslovně vypověděl, že v případě vycestování se s přítelkyní rozejdou, s čímž jsou údajně oba srozuměni. Ať je tvrzené srozumění partnerky pravdou či nikoli, je každopádně z tohoto tvrzení žalobce zřejmé, že on sám svůj partnerský vztah nevnímá nikterak výrazně pevně, jestliže důvodem pro rozchod by pro něj bylo samotné vycestování. Že žalobce svůj vztah k partnerce ani samotný pobyt nepovažoval za nikterak pevný, se lze domnívat také z toho, že na adrese společného bydlení má být hlášena pouze partnerka, zatímco on tam pobyt hlášen nemá, jakož ani jinde v ČR. Své vycestování jako takové žalobce nijak nerozporoval, a naopak opakovaně uváděl, že vycestovat chtěl (chce).
35. Druhá rovina námitky žalobce se týká toho, že dle žalobce neměl žalovaný odbýt vypořádání se s otázkou ustanovení partnerky žalobce jako vedlejšího účastníka řízení toliko dotazem na něj, zda si toto přeje nebo nikoli. Soud se ani s touto námitkou neztotožnil.
36. Správní orgán I. st. se otázkou ustanovení partnerky žalobce jako účastnice řízení ve svém druhém rozhodnutí zabýval adekvátně. Poukázal k tomu konkrétně na žalobcovu druhou výpověď a uvedl, že respektoval žalobcovu žádost a jeho přítelkyně nebyla jako další účastník řízení přibrána.
37. Žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně vysvětlil, z jakého důvodu nebyla partnerka žalobce přibrána jako vedlejší účastník. Poukázal na to, že žalobce při výslechu výslovně Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

požádal o to, aby partnerka jako účastník přibírána nebyla. Uvedl, že v případě nutnosti vycestování se s partnerkou rozejde. Žalovaný také konstatoval, že partnerka žalobce se nikdy v průběhu řízení za účastníka neprohlásila, netvrdila, že by jí mělo být takové postavení přiznáno. Žalovaný neshledal k ustanovení partnerky za účastníka zákonné důvody, rozhodnutím o správním vyhoštění žalobce nebude podle žalovaného jeho partnerka, která se neprohlásila účastníkem řízení, přímo dotčena na svých právech a povinnostech.

38. K tomuto soud uvádí, že žalobce při prvním výsledku o své partnerce nehovořil, což ve druhém výsledku vysvětlil tak, že toto byl záměr a původně partnerku nechtěl vůbec do řízení zapojovat. Ve svém prvním odvolání, které druhý výsledek předcházelo, požádal, aby správní orgán partnerku přibral jako vedlejšího účastníka řízení. Důvodem zrušení prvního prvostupňového rozhodnutí byla žalobcem nově tvrzená vazba v podobě vztahu s přítelkyní, kdy současně žalovaný správnímu orgánu I. st. uložil, aby na základě posouzení partnerského vztahu vyhodnotil, zda partnerku jako účastníka přibere či nikoli. Ve druhém odvolání žalobce shodně jako v žalobě uvedl, že dle něj nemůže správní orgán odbýt vypořádání s touto otázkou dotazem na žalobce, zda si přeje či nikoli, aby byla partnerka přibrána. Žalobce tedy ve druhém odvolání i žalobě prezentuje názor, že správní orgán se měl vypořádat s otázkou možného účastenství partnerky důkladněji a nevycházet pouze z názoru žalobce.
39. Soud pochybení správních orgánů ani v tomto ohledu nenalezl. Bylo adekvátně vycházeno z tvrzení žalobce, který výslovně při druhém výsledku požádal o to, aby partnerku správní orgán I. st. jako účastnici řízení nepřibíral (přestože v prvním odvolání, které druhý výsledek předcházelo, žádal opak). Není zároveň pravdou, že by toto byl jediný důvod nepřibrání partnerky, neboť bylo vycházeno z celého kontextu věci, kdy z tvrzení žalobce jako celku nevyplynulo, že by se mělo jednat ve vztahu k němu o zásadní vazbu. Žalovaným bylo také adekvátně přihlédnuto i k tomu, že po celou dobu řízení se na správní orgán partnerka žalobce neobrátila a o přibrání jako účastnice nežádala.
40. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobních námitek důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
41. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 21. 3. 2023

Mgr. Kamil Tojner v. r.

soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje P. F.